

ההצגה הגדולה של חיי התחילה בסוודר הפוך.

משכתי אותו מגבעת התיתורה, שם החיבה לחידלון האנושי. או בשמו האחר: ערמות של כביסה שלא הולכות לשום מקום. דחפתי יד ממהרת לשרוול ימין. עיני צדה שתי ילדות, משתופפות במסדרון, פניהן ברצפה.

“מה אתן עושות?” שאלתי. דחפתי יד שנייה לשרוול שמאל.

“אנחנו בולשות”, לחשה ללי. התקדמה מרצפת אחת. חבורת ‘הצדיקות האמיצות’ ניצחה אותנו ניצחון מוחץ בחורף ההוא. עשרים ושלושה ספרים שכנעו את ללי שהיא נועדה להיות אחת מהן. מימי התנדבה להיות השנייה. שתיקה צעדה עכשיו בקצב שהטריף את חושיי. בזהירות הניחו עקב לפני אגודל. לאט. כאילו היו איבריהן חרסינה עדינה, אסור לדחוף. ראשיהן, מושפלים, סיפקו זווית מבט שאין לפקפק בה על הקשרים בשערותיהן.

“אולי תבלשו באמבטיה?” הצעתי. “תביאו מברשת וגומיות, נסרק אתכן?”

“אי אפשר”, קבעה ללי. “ויון לא נכנס לאמבטיה בכלל”.

"אתן עוקבות אחרי ויו?" חיפשתי באופק זאטוט בן שנתיים וחצי.

"אנחנו עוקבות אחרי השוקו שלו", בישרה מימי באושר. רק אז שמתי לב לטיפות שפסעו לפניך, כתבו להן נתיב.

"ויו!" עקפתי צמד צדיקות אמיצות. תפסתי על חם את הזאטוט בדיוק ברגע שהסתובב לבדוק מה איתן, ניער בגאווה את הבקבוק שהחזיק. הפוך.

החרמתי את הבקבוק, הודעתי לאבי: "הילדים שלך צריכים יד קשה".
 "תיהני", הוא פיהק. פתח קופסת גבינה. "אגב, אבא שלך התקשר פעמיים. למה הנייד שלך על רטט?"

"למה לא אמרת כלום?" זרקתי בקבוק לכיוון הסתערתי על הנייד.

"מתי שיעור שני מתחיל?" שאל אבא. ככה נפתחה כל שיחה איתן; באמצע. כאילו כל השעות שלא דיברנו היו רק פאזזה בתוך דיאלוג ארוך, מתמשך.

"בסמינר?" ניחשתי על מה הוא מדבר, על מי. "בסביבות תשע ורבע, בערך. למה אתה לא שואל את אמונה?"

"היא ישנה, והיא ממילא הולכת לאחר". חמלה חלחלה לקולו של אבא. גם זה תמיד קרה כשדיברנו עליה. בשלב כלשהו, מוקדם בדרך כלל, הייתה חמלה מחלחלת לקולו, משחקת בו כמו פריסקופ. משולש הוא פרח. כעס הוא חמלה. "שתישן עוד קצת. לכן התקשרתי. כדי לשאול מתי כן להעיר אותה, שלא תפסיד שיעור שני".

"אבא, אם לא תעיר אותה עכשיו, גם לשיעור הרביעי היא לא תגיע!"
 "נראה לך?" הוא היסס.

"אני בטוחה. בבקשה, תעיר אותה עכשיו". תקעתי נייד בין אפרכסת לכתף. תפסתי את מימי. ביד ימין, שרול הפוך, חיבקתי אותה, אסרתי עליה לזוז. ביד שמאל, עוד שרול הפוך, ניסיתי לסרק אותה. היא מחתה. "ללי צריכה שאני אבלוש לה!"

"אולי עוד מעט", החליט אבא. "תודה, בקה!"

"אני מוכרחה לחתן אותו כבר". שחררתי את מימי. חזרתי למטבח.

"כן, שמענו", המהם אבי.

"אני רצינית הפעם". סקרתי את המצב במקרה. נשאר שניצלים לצהריים של היום, ישתבח.

"תגיד, הסוודר הזה הולך ככה?"

"איך ככה?" הסתובבתי.

"תונית בחוץ. זה דווקא יפה. מודרני". הוא השליך סנדוויצ'ים לתוך שקיות מרשרשות, התאפק לא לצחוק.

מיששתי עורף. צווארון. "לא מאמינה, לבשתי אותו הפוך!" רק אז גיליתי. בזכותו. משכתי שרולים. דחפתי לתוכם ידיים, הפכתי. "בראשית, שמות, ויקרא, במדבר, דברים".

"אוי, נו. אני מבטיח לך שלא שכחת שום דבר".

"ירושלים, טבריה, צפת, חברון. אין לך אפשרות לדעת". שפשפתי רקות. חשבתי על מבחני זיכרון נוספים. "אפס חמש שתיים שבע שש אפס שלוש שלוש אחת".

"מה זה?" זקר אבי גבה.

"המספר של אמא שלי". זיכרון ישן רטט על שפתיי. מבחן הזיכרון האידיאלי: המספר של אמא. "צפירת הרגעה. אני בסדר".

"על זה נתווכח בערב", הוא חיך. "קדימה, צאי. עוד רגע האוטובוס בורח לך. אני אדאג שללי תסתרק".

"ותכתוב למורה פתק, בבקשה. 'אמא של ללי הייתה צריכה לצאת לעבודה מוקדם. היא תעשה לה צמה סינית מחר, בלי נדר'".

"עלי. לכי".

בדרך לעבודה התקשרתי לאבא. "עוד מעט אעיר אותה", הוא הצהיר. "שתלך בעשר. אני די בטוח שאין לה שום דבר חשוב בשעתיים הראשונות".

"תנו" וביולוגיה. והמורה לביולוגיה כבר שמה עליה עין".

"סיבה טובה לבוא אחריו", סבר אבא.

"זה פרצוף-אמונה או פרצוף-ויו?" שאלה יסכה כשנכנסתי לסטודיו. "אני לא מצליחה לזהות. בזמן האחרון הם די דומים".

צחקתי. "פרצוף-אבא".

"אה".

"נורית הגיעה?" תליתי את התיק על הכיסא. הפשלתי שרולים.

"עדיין לא. התקשרה לשאול אם אנחנו מוכנות. תגיד, מה החלטנו לגבי הפרחים? לָבֵד או עֵץ?" התכונה הכי יפה של יסכה, הכי מעצבנת: היא תמיד תדבר בלשון רבים אפילו ששתינו יודעות שהיא האחראית ורק היא מחליטה.

"אמרת לבד, לא? אמרת שפרחים מעץ יהיו נוקשים מדי".

"נכון". היא קימטה מצח על סקיצות. "ויש לי ויז'ן בראש של מאוורר מאחורי הקלעים, עלי כותרת נעים ברוח. אבל לבד רך מדי. אני פוחדת שהוא יתקפל קדימה".

"נשתמש בחוט מתכת".

"לא מספיק חזק. איזו תעלומה ללי פיצחה הבוקר?"

"מי טפטף שוקו בנתיב יפה מהחדר לסלון".

"זאת לא תעלומה", היא צחקה. "גם אני יודעת להגיד מי הפושע".

חייכתי. היא באמת ידעה. כשיוויו נולד, היא הייתה שם. אבי היה במלונית קורונה עם הבנות. יסכה באה איתי לבית חולים. רציתי מיילדת אחת, נחמדה. יסכה שיחדה אותה בסיפורים עלי, דאגה שתגיע. אחר כך, כשחיבקתי את יויו, שאלתי את יסכה מה היא אומרת עליו. היא גחנה אלינו. בחנה פדחת, עפעפיים, אף, שפתיים, סנטר. חיכיתי. ידעתי שהיא לא תאמר סתם. אחרי סקירה מדוקדקת היא אמרה: "הוא הולך להיות מופרע מהסוג המהמם". לא שיקרה.

"אפשר להשתמש בצינור", היא הבריקה פתאום. "בקה, אולי נכין עכשיו את חדר הישיבות?" במילים אחרות: לִכִּי להדליק אור, מזגן. השולחן צריך להיות נקי וריק מקשקושים. שימי מים, מיץ. כוסות. אם יש עוגיות, שימי גם אותן.

עשר דקות אחרי שסיימתי להכין את חדר הישיבות, הצוות של 'פרח בגני' צלצל בפעמון. גם נורית נכנסה, נשפה "מצטערת" ו"פקקים". יסכה הציגה את הסקיצות ש'הכננו' (לגמרי היא. אני רק אמרתי מה דעתי על הסלע שתכננה להניח. לא). הצוות של 'פרח בגני' אהב אותן, שאל אם נוכל לעמוד בדדליין קטלני.

"כמה קטלני?" שאלה נורית, הסתכלה עלי. היא יכלה לסמוך על יסכה שתהיה פה במקרי קצה. אני הייתי האתגר, כל אלה שנזקקו לי.

"עד סופשבוע?" ניסתה היו"רית. "המופע בעוד שבועיים ונצטרך זמן להתאמן עם התפאורה".

"אני צריכה לבדוק עם בעלי". התעמקתי בסקיצות.

נורית נאנחה, חייכה ליסכה. "מבחינתך זה בסדר, נכון?"

יסכה הסמיקה. "לא ממש. יום שני הבא יהיה דדליין ריאלי יותר".

בהיתי בה. גם נורית.

"שבוע עמוס", שלחה יסכה יד לקנקן המיץ. שכחה שהיא שותה רק מים.

"שבוע עמוס?" התנפלתי עליה בתום ישיבה. נורית גררה את 'פרח בגני' למשרד. הושיטה עטים לחתום על חוזה, על מקדמה. רק יסכה ואני נשארו בחדר, אספנו כוסות ריקות לפח.

"זה יכול לקרות גם לי, בקה".

"בלי לספר לי? מי זה?"

היא הסמיקה שוב. "למה את חושבת שזה שידוך?"

"זה שידוך?"

"כן". היא התלקחה לחלוטין. "אבל אל תבקשי פרטים כי לא תקבלי".

"רצינית?" נעצתי בה עיניים המומות. תמיד קיבלתי. ידעתי כמעט הכל על חייה, היא ידעה הכל על חיי. ככה חיינו.

"רצינית". היא נסוגה לעמדת העבודה שלה. "כשיהיה יותר מה לספר, אספר לך".

"לפחות תגידי איפה הוא גר".

"לא".

"גיל".

"לא".

"שם פרטי?"

"לא!"

נכנעתי. הלכתי לדבר עם נורית על החומרים שכדאי לקנות. כשחזרתי, אמרתי: "קחי את הז'קט הירוק, הוא מתאים לך".

הז'קט הירוק היה תושב קבע במחסן של התלבושות. בית ספר בדרום הזמין אותו לערב הורים, התחרט ברגע האחרון. ביקש חולצה מסולסלת. בימים בלי דדליינים קטלניים מדדנו לפעמים בגדים מהמחסן, נורית אהבה את ההפסקות האלה. לחתונה של קובי, ג'סי, לקחתי שמלות מהמחסן לי ולבנות. שילמתי לנורית בתמונות. היו הרבה סיבות לאהוב את העבודה בסטייג'. יסכה הייתה סיבה ראשונה.

"זה רעיון", היא אמרה, מהורהרת. "אני הולכת לשאול את נורית".

חייכתי.

היא שאלה: "מה?"

"כלום. העיקר, סיפרת שיש פגישה הערב".

גם היא חייכה, הלכה לנורית. ביקשה רשות לצאת מוקדם, ללבוש ז'קט ירוק.

"לא אכפת לי איך קוראים לו", אמרתי רגע לפני שיצאה.

"את חברה טובה", היא חייכה עוד פעם.

"לא אכפת לי גם גיל. ומציד, שיגור על הירח. רק תבטיחי שהוא איש טוב".

"הוא איש טוב". קולה התחספס פתאום.

"וגם תבטיחי שלא תעברי לירח".

"להתראות, בקה".

פנים. הסלון של סבא וסבתא - יום

סבא וסבתא יושבים מול שולחן עגול. מפת קרושה מונחת על השולחן, אלכסונית. עץ מציץ פה ושם, שרט.

סבא

לא מתאים לה לאחר.

מעיף מבט בשעון אורלוגין. השעה ארבע שלוש וחמש.

סבתא

היא לא מאחרת. עוד לא רבע לחמש.

מסתכלת על השולחן, לא מרוצה. מושכת את המפה לצד ימין. סבא מסיט מבט מהשעון לסבתא.

סבא

אמרנו לה לבוא בארבע וחצי.

סבתא

לא, אמרנו לה לבוא ברבע לחמש. היא תהיה פה שתי דקות קודם. אתה מכיר אותה.

מנענעת ראש על המפה. מושכת אותה כעת לצד שמאל.

סבא

אני מכיר. ואני זוכר שדיברנו על השעה ארבע וחצי.

סבתא

[נושאת אליו מבט מוטרד]
אליהו, דיברנו על רבע לחמש. אני בטוחה.

סבא מהמהם. מתופף קלות על השולחן. אצבעותיו נתקעות בחורים. המפה זזה. הוא מנסה ליישר. המפה מתעקמת יותר. סבתא קמה, רוכנת לשולחן. מושכת לימין, לשמאל. אליה. מתיישבת שוב.

סבתא

היא תהיה כאן בזמן.

שתי נקישות עדינות על דלת. סבא וסבתא מסתובבים, בוהים בידיית הדלת. היא יורדת, עולה. הדלת נפתחת. יסכה, 15, נכנסת. מחייכת אליהם. תולה תיק סמינר על וו, בין שקיות ריקות.

יסכה

זה בסדר שבאתי מוקדם יותר?

סבא מעיף מבט נוסף בשעון. השעה עשרים לחמש.

סבא

חשבתי שתהיי פה בארבע וחצי.

סבתא מותחת את המפה לשני הצדדים.

סבתא

אמרתי לסבא שתהיי פה ברבע לחמש.

יסכה

[מקמטת אף]

דיברנו על חמש וחצי. היה לי טרמפ. לכן באתי מוקדם. אבא של חברה לקח אותנו.

סבא

אה, נכון. חמש וחצי. זכרתי וחצי.

סבתא

אני זכרתי חמש.

קמה. מושכת את המפה מהשולחן. מקפלת.

סבתא

חומד, תביאי את המפה הפרחונית מהארון,
בסדר?
